

Arrest

nr. 300 916 van 1 februari 2024
in de zaken RvV X en X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54, 3de verdieping
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de twee verzoekschriften die X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 27 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 31 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat P. DE WOLF, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 5 juli 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 februari 2023 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming, wegens bescherming in een andere EU-lidstaat.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent Eritrees staatsburger van Tigrinya origine. U bent orthodox christen en u bent afkomstig uit het dorp Aklalat, zoba Gash Barka.

In mei 2014 kwam u in Duitsland aan, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U verkreeg er de vluchtelingenstatus. U verbleef er tot oktober 2019. U verliet Duitsland omwille van twee incidenten. In 2016 kreeg u het op straat aan de stok met een Duitser met een hond. U kreeg drie klappen in uw gezicht en werd door de hond gebeten. U diende klacht in bij de politie. U werd verhoord, maar het dossier werd om administratieve redenen afgesloten. In februari 2019 deed zich een incident voor op school met een Arabische medeleerling. U werd daarbij geslagen. U diende opnieuw klacht in bij de politie. U werd door de school uitgesloten om disciplinaire redenen. U maakte de zaak aanhangig bij de rechtbank, maar verkreeg niet het resultaat waar u op had gehoopt.

Vanaf oktober 2019 reisde u heen en weer tussen Frankrijk en Duitsland. U probeerde om naar Engeland te gaan. In februari 2020 reisde u naar Nederland alwaar u eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd er geweigerd. In november 2021 kwam u naar België waar uw verzoek om internationale bescherming op 7 december 2021 geregistreerd werd.

U legde ter staving van uw verzoek geen documenten voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn [DVZ-verslag, Hit Eurodac], blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het

andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,... Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levens-omstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland het slachtoffer bent geworden van twee incidenten met derden, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Daarenboven impliceert hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden tevens dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden. Uit de elementen die voorhanden zijn in uw dossier blijkt allerminst dat dit niet het geval was. U heeft naar aanleiding van de incidenten klacht kunnen indienen, bent gehoord door de politie, heeft een rechtszaak aanhangig kunnen maken en heeft een advocaat onder de arm kunnen nemen. Uit uw verklaringen blijkt vooral dat u misnoegd bent over de uitkomst van de door u aanhangig gemaakte rechtszaken. In het ene geval werd de zaak afgesloten omdat u niet tijdig uw nieuwe adres had doorgegeven, in het andere oordeelde de rechtbank dat u recht had op een lagere schadevergoeding dan aanvankelijk was voorgesteld (zie CGVS, p. 3, 4 en 5)w . In dit verband moet worden opgemerkt dat de bescherming die de overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u wel naar Duitsland, maar niet naar Eritrea mag worden teruggeleid.”

2. Rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen de bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer 289 028 ingediend op 27 februari 2023 en het verzoekschrift gekend onder rolnummer 289 165, ingediend op dezelfde datum.

Ter terechtzitting wijst de voorzitter op artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat bepaalt: *“Indien een verzoekende partij meerder ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”*

Aan verzoeker wordt ter terechtzitting gevraagd of hij een voorkeur heeft voor één van de twee neergelegde verzoekschriften. Verzoeker stelt dat hij zijn beroep in de zaak met rolnummer 289 165 wil zien behandeld. Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nummers 289 028 en 289 165 van rechtswege gevoegd. Gelet op het voorgaande dient de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, te oordelen op grond van het door verzoeker aangeduide verzoekschrift, zijnde het verzoekschrift gekend onder rolnummer 289 165 en wordt de afstand van het geding vastgesteld in de zaak met rolnummer 289 028.

3. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag;
- artikel 3 van het EVRM;
- de artikelen 4 en 18 van het EU-Handvest;
- de artikelen 48 tot 48/7, artikel 57/6 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking);
- artikel 4 en de artikelen 11 tot en met 35 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna de Kwalificatierichtlijn);
- de artikelen 33, 34 en 35 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking);
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, redelijkheid en de zorgvuldigheid.

Verzoeker herhaalt dat hij incidenten heeft meegemaakt tijdens zijn verblijf in Duitsland. Hij schetst een beeld van de moeilijkheden voor vreemdelingen die in Duitsland verblijven en met racistische houdingen en opmerkingen kampen.

Verder klaagt verzoeker aan dat de commissaris-generaal geen diepgaand onderzoek heeft gevoerd naar zijn socio-economische situatie in Duitsland. Hij citeert landeninformatie over de situatie voor statushouders in Duitsland, waaronder het AIDA-rapport van 2020. Hij geeft ook aan dat er in Duitsland een gebrek is aan zekerheid op lange termijn voor vluchtelingen, onder andere in verband met gezinshereniging en het verkrijgen van een duurzame verblijfstitel.

Ten slotte zet verzoeker de samenwerkingsplicht theoretisch uiteen en besluit hij dat de verwerende partij geen individueel onderzoek heeft gevoerd naar zijn socio-economische situatie in Duitsland, in het licht van informatie die zij had kunnen vinden in objectieve betrouwbare bronnen.

Verzoeker geen stukken toe ter staving van zijn verzoekschrift.

4. Aanvullende nota

Verzoeker maakt op 4 mei 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, samen met een medisch-psychologisch attest van 3 april 2023 opgesteld en ondertekend door de behandelende psychiater en psychotherapeut van de dienst Ulysse.

Ter terechtzitting ontvangt de verwerende partij een kopie van deze aanvullende nota van verzoeker en het daarbij horende attest. Zij wenst geen uitstel of bijkomende tijd om deze nader te kunnen bekijken en zet haar standpunt hierover uiteen.

5. Beoordeling

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

5.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze al internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levens-

omstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte volgt uit de rechtspraak van het Hof dat zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand, zoals een ernstige mentale of lichamelijke aandoening, op zich voor deze asielzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet worden onderzocht (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16: *“73. Het kan echter niet worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand op zich voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. 74. In omstandigheden waarin de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van die asielzoeker zou inhouden, zou die overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van dat artikel vormen.”*).

Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op verzoekers die een beschermingsverzoek hebben ingediend en in casu verzoeker een persoon is die al internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU lidstaat, moet in deze worden aangestipt het voor de toepassing van artikel 4 van het EU-Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met dit artikel strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, punt 87 of Jawo punt 88). Bijgevolg is voormelde rechtspraak eveneens relevant voor personen die al internationale bescherming hebben gekregen.

5.3. Volgens de gegevens in het administratief dossier werd verzoeker op 9 maart 2016 de vluchtelingenstatus verleend in Duitsland (AD CGVS, stuk 7, Eurodac Search Result van 8 december 2021; Eurodac Marked Hit van 9 december 2021; antwoord Duitse asiendiensten van 20 december 2021). Er zijn geen indicaties dat verzoeker thans in Duitsland niet langer deze beschermingsstatus zou genieten. Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat deze beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of opgeheven, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

5.4. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift de algemene (socio-economische) situatie aan van statushouders in Duitsland. Uit zijn betoog kan verder worden opgemaakt dat verzoeker vreest dat hij in geval van terugkeer naar Duitsland zich in een uiterst kwetsbare situatie zal bevinden, zonder vaste huisvesting, toegang tot gepast werk en bijgevolg zonder mogelijkheid om voor zichzelf te zorgen.

Verzoeker verwijst hierbij naar het AIDA *“Country report: Germany”* van 2020 dat refereert aan het jaar 2019 en naar drie wetenschappelijke artikelen uit 2019 en 2020 met betrekking tot asielzoekers en statushouders in Duitsland. Hij verwijt de verwerende partij geen individueel onderzoek te hebben gevoerd naar zijn socio-economische situatie in Duitsland in het licht van objectieve bronnen die de situatie voor begunstigen van internationale bescherming in dat land beschrijven. Zijn specifieke situatie werd volgens hem niet in rekening genomen.

Bij aanvullende nota wijst verzoeker nog op zijn psychologische problemen en voegt hij een medisch-psychologisch attest toe van 3 april 2023, opgesteld en ondertekend door de behandelende psychiater en psychotherapeut van de dienst Ulysse.

De vraag die zich heden stelt is of verzoeker bij terugkeer naar Duitsland zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest.

5.5. Wat dit onderzoek betreft, wordt onderstreept dat *“(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, (...) deze rechter dan ook ertoe gehouden (is) om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 88).

In deze stand van zaken ligt enkel landeninformatie voor over de situatie van statushouders in Duitsland die evenwel dateert van 2019 en 2020. Deze landeninformatie kan bijgevolg niet als voldoende actueel worden beschouwd om een deugdelijke beoordeling te maken van de situatie van de statushouders in Duitsland en verzoekers specifieke omstandigheden bij terugkeer.

5.6. Verder ligt een medisch-psychologisch attest van 3 april 2023 voor, opgesteld door de behandelende psychiater en psychotherapeut, waaruit blijkt dat verzoeker een ernstige psychische problematiek heeft. Er wordt vermeld dat verzoeker sinds 24 oktober 2022 op regelmatige wijze wordt begeleid door de dienst Ulysse. Deze begeleiding bestaat uit psychotherapie om de twee weken alsook een regelmatige psychiatrische begeleiding gelet op zijn onstabiele geestelijke toestand. Verzoeker kwam bij de dienst Ulysse terecht nadat hij werd doorverwezen door Artsen Zonder Grenzen, die ongerust waren over zijn grote psychische fragiliteit, inclusief zelfmoordrisico's. In het attest wordt beschreven dat verzoeker blijkt geeft van een grote kwetsbaarheid, gekenmerkt door chronische angst die zich onder meer uit door inslaapproblemen, slapeloosheid, nachtmerries, auditieve hallucinaties die zijn psychische instabiliteit beïnvloeden en zelfmoordgedachten. Verzoeker heeft aangegeven dat hij gevaarlijk gedrag vertoont, zoals het oversteken van een straat zonder voorzorgen te nemen, dat hij moeilijkheden heeft om zijn stress te beheersen, grote vermoeidheid ervaart en dat hij moeilijkheden heeft in zijn relaties met anderen. Volgens dit attest vormen deze psychische problemen een ernstige handicap in het dagelijkse leven van verzoeker. Een regelmatige psychologische en psychiatrische opvolging wordt noodzakelijk geacht om te voorkomen dat verzoeker een gevaar voor zichzelf en anderen vormt. Verder wordt aangegeven dat verzoeker medicatie inneemt, in het bijzonder psychofarmaca zoals Amisulpride, Mirtazapine, Lormetazepam en Artane.

Uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker in 2014 in Duitsland aankwam, waar hij de vluchtelingenstatus in 2016 kreeg en dat hij het land in 2019 verliet. Verzoeker heeft sindsdien rondgezworven in Europa, met name in Frankrijk en Nederland en probeerde in het Verenigd Koninkrijk te geraken.

Ter terechtzitting geeft verzoeker aan dat hij niet eerder in staat was om medische attesten voor te leggen, dat zijn problemen erger en erger worden en dat hij nog steeds in begeleiding is. Verzoeker verklaart dat hij een hele tijd op straat woonde nadat hij uit het opvangcentrum werd gezet, maar dat hij nu opnieuw verblijft in een opvangcentrum.

De verwerende partij merkt ter terechtzitting op dat verzoeker is gehoord en dat hij de kans had om alles uiteen te zetten, zodat het niet ernstig is om haar een onzorgvuldig onderzoek te verwijten.

Deze terechte bemerking neemt evenwel niet weg dat er in dit geval geen abstractie kan worden gemaakt van voorgaande nieuwe elementen. De Raad herinnert eraan dat hij ertoe is gehouden een volledige en ex nunc-beoordeling te maken van alle juridische en feitelijke gronden. Het Hof van Justitie heeft er in dit verband reeds op gewezen dat in de term 'ex nunc' de verplichting voor de rechter tot uiting om een beoordeling te maken die in voorkomend geval rekening houdt met nieuwe gegevens die aan het licht zijn gekomen nadat de aangevochten beslissing was vastgesteld. Voorts bevestigt het bijvoeglijk naamwoord 'volledig' dat de rechter zowel de gegevens moet onderzoeken waarmee de beslissingsautoriteit rekening

heeft gehouden of had kunnen houden, als deze die zich hebben aangediend nadat deze autoriteit de beslissing had vastgesteld (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 96).

Waar verzoeker nu blijk geeft van een ernstige psychische problematiek die hij met een gedegen en ernstig medisch-psychologisch attest staakt, moet dan ook nader worden onderzocht of er in casu sprake is van een 'bijzondere kwetsbaarheid'.

5.7. In dit verband wordt er aan herinnerd dat volgens paragraaf 90 van het voormelde arrest *Ibrahim e.a.* sprake is van een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest, indien de verzoeker, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en die *“negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”*. In paragraaf 93 wijst het Hof nog verder op de *“bijzondere kwetsbaarheid”*.

De gezondheidstoestand van verzoeker kan bijgevolg bepalend zijn in het onderzoek of hij ongeacht zijn wil en zijn persoonlijke keuzes, na terugkeer naar Duitsland, in staat zal zijn om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften alsook een beroep zal kunnen doen op noodzakelijke medische/psychologische behandeling en medicatie om te vermijden dat hij een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen voor zijn mentale gezondheid zou hebben of die hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Het arrest Addis stipuleert in deze verder:

“52 (...)

Voorts kan niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (zie in die zin arrest van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punt 95).

53 Hieruit volgt dat een dergelijk risico moet worden beoordeeld nadat de verzoeker in de gelegenheid is gesteld om alle, met name persoonlijke, elementen te presenteren die kunnen bevestigen dat dat risico bestaat.

54 Het persoonlijk onderhoud over de ontvankelijkheid van het verzoek als bedoeld in artikel 14, lid 1, en artikel 34, lid 1, van de procedurerichtlijn is aldus van fundamenteel belang om te verzekeren dat artikel 33, lid 2, onder a), van deze richtlijn feitelijk volledig in overeenstemming met artikel 4 van het Handvest wordt toegepast. Aan de hand van dit onderhoud kan de beslissingsautoriteit namelijk de specifieke situatie van de verzoeker en diens mate van kwetsbaarheid beoordelen en zich ervan vergewissen dat de verzoeker is verzocht alle elementen te verstrekken waarmee kan worden aangetoond dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend wordt blootgesteld aan een risico op behandelingen die strijdig zijn met dit artikel 4.” (eigen onderlijning).

Hieruit blijkt het belang van een persoonlijk onderhoud over de ontvankelijkheid van een beschermingsverzoek om zo een verzoeker in staat te stellen alle elementen, zeker deze van persoonlijke aard, aan te brengen die het bestaan van een risico op een met artikel 4 van het Handvest strijdige behandeling in geval van terugkeer naar de lidstaat waar hij reeds internationale bescherming geniet kunnen bevestigen.

In deze zaak wordt vastgesteld dat verzoeker niet is bevraagd over zijn socio-economische leefomstandigheden in Duitsland voor hij daar vertrok, terwijl uit het medisch-psychologisch attest blijkt dat hij aldaar een psychiatrische begeleiding en behandeling zou hebben gekregen. Hierover is evenwel geen verdere informatie beschikbaar.

5.8. Gelet op (i) het gebrek aan actuele landeninformatie over de situatie van statushouders in Duitsland; (ii) het medisch-psychologisch attest waaruit een ernstig psychische problematiek blijkt, alsook (iii) het gebrek aan informatie over verzoekers specifieke situatie in Duitsland, met name zijn socio-economische leefomstandigheden, dringt zich een verder en gedegen onderzoek op naar de door hem aangevoerde

elementen in het licht van een mogelijke bijzondere kwetsbaarheid die hem desgevallend zou (kunnen) verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn vluchtelingenstatus toegekend in Duitsland, en/of waardoor hij wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

Daarbij moet worden nagegaan of verzoeker, gelet op zijn ernstige psychische problematiek, in staat zal zijn om bij terugkeer naar en in Duitsland te voorzien in zijn meest elementaire behoeften alsook een beroep zal kunnen doen op noodzakelijke medische/psychologische behandeling en medicatie om zo te vermijden dat hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, met name om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn reeds precare mentale gezondheid of die hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Tevens moet worden nagegaan of een terugkeer van verzoeker naar Duitsland, gelet op zijn geattesteerde mentale gezondheidstoestand waarbij sprake is van zelfmoordgedachten, op zich niet reeds een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden (zie naar analogie HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16).

Er kan in deze stand van zaken bijgevolg niet worden uitgesloten dat verzoeker, gezien zijn ernstige psychische problemen, blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid waardoor hij in/bij terugkeer naar Duitsland, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, kan terechtkomen in een toestand van achterstelling met negatieve gevolgen voor zijn reeds precare psychische gezondheid en/of die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

De specifieke situatie van verzoeker in geval van terugkeer naar Duitsland dient bijgevolg nader en naar behoren te worden geanalyseerd.

5.9. Gelet op wat voorafgaat, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 februari 2023 wordt vernietigd.

Artikel 4

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES